

Arrest

nr. 89 598 van 12 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 27 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul afkomst. U werd op 5 januari 1991 geboren te Linsan en groeide er op. Uw vader vertrok naar Senegal toen u nog jong was. U hebt hem sindsdien niet meer gezien. Uw moeder hertrouwde en u werd opgevoed door uw moeder en uw stiefvader. Uw oom (K.) regelde uw huwelijk met (S.S.). Deze man woonde in de wijk Bambeto in Conakry. Daarom verhuisde u van Linsan naar Conakry. Jullie trouwden op 8 november 2010. Uw man had nog een andere vrouw, (O.) genaamd. Enkele dagen na uw huwelijk werd u op straat aangesproken door een militair met de naam (T.). Hij vroeg waar u woonde. U zei dat u bij uw man woonde en dat

jullie getrouwd waren. Hij zei dat u loog en dat hij met u wilde trouwen. U zei dat u niet met 2 mannen kon trouwen. Later kwam (T.) terug naar uw wijk en vroeg de burens over u uit. Hij kwam vervolgens naar uw huis en vroeg opnieuw of u met hem wilde trouwen. U zei opnieuw dat u al getrouwd was. Op 15 november 2010 werden de resultaten van de tweede ronde van de presidentsverkiezingen bekend gemaakt. De volgende dag kwam (T.), samen met verschillende andere militairen in uw huis binnenvallen. De militairen vermoordden 2 jongeren en sloegen en arresteerden uw man en zijn andere vrouw (O.). (T.) verwondde u in de buik met een mes. Vervolgens brachten de burens u naar het ziekenhuis, waar u 3 maanden verbleef. Daarna ging u bij uw oom (K.) in de wijk Kaporé in Conakry wonen. Na enkele maanden kwam (T.) te weten dat u niet dood was. Hij wilde u doden en kwam u zoeken bij uw oom. Uw oom wist echter dat (T.) naar u op zoek was. Daarom had hij u reeds ondergebracht bij zijn vriend Al (H.) die in dezelfde wijk woonde. Opnieuw verbleef u er meerdere maanden. Al (H.), de vriend van uw oom, regelde uiteindelijk uw vertrek uit Guinee. Op 14 januari 2012 nam u samen met hem het vliegtuig naar België. U kwam er de volgende dag aan. Nog een dag later vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een medisch verslag van verschillende letsels dat opgesteld werd door dokter (D.B.), een medisch certificaat, eveneens opgesteld door dokter (D.B.) dat u een besnijdenis van het type 3 ondergaan hebt, en tenslotte een bevestiging van een afspraak met de Groupe pour l'Abolition des Mutilations Sexuelles féminines (hierna GAMS) op 15 mei 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart de militair (T.) te vrezen. Volgens u wil hij u vermoorden omdat u niet met hem wilde trouwen (gehoor CGVS, p.7,8,12,13).

Vooreerst maakt u niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten. U verklaart dat u nooit klacht hebt ingediend bij de politie tegen (T.). U verklaart hierover dat u dit zinloos vond omdat de politie en de militairen allen dezelfde zijn (gehoor CGVS, p.8,10). Hiermee overtuigt u niet. Ondanks het feit dat militairen een belangrijke machtspositie bekleden in de Guinese maatschappij, blijkt ook president Alpha Condé sinds zijn aantreden eind 2010 een absolute prioriteit gemaakt heeft van de hervorming van de veiligheidssector, getuige het feit dat president Condé zelf de rol van minister van Defensie op zich heeft genomen. Het salaris van (een deel van de) militairen werd verhoogd, er is een begin gemaakt met het demilitariseren van Conakry en verschillende legerbases in de hoofdstad zijn gesloten en de betrokken militairen overgeplaatst naar kazernes in het binnenland (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Men kan dan ook niet zomaar besluiten dat militairen in Guinee zich eender wat kunnen permitteren en dat het zinloos is om een klacht betreffende wangedrag van een militair in te dienen bij de politie. Een man die een getrouwde vrouw een huwelijksaanzoek doet en na een weigering de echtgenoot en zijn eerste vrouw arresteert, 2 huisgenoten doodt en de huwelijkskandidaat verwondt, pleegt ernstige strafbare feiten. Doordat u verzaakte hiertegen klacht in te dienen, gaf u de bevoegde instanties nooit de mogelijkheid om tegen (T.) op te treden. Internationale bescherming kan slechts ingeroepen worden bij gebrek aan nationale bescherming. Uit uw verklaringen valt af te leiden dat u nooit de moeite genomen hebt om nationale bescherming te verkrijgen. Aldus dient te worden geoordeeld dat u de mogelijkheden om bescherming te vinden in uw land van herkomst onvoldoende heeft uitgeput.

Na de inval in uw huis op 15 november 2010 verbleef u gedurende 3 maanden in het ziekenhuis. Vervolgens verbleef u meerdere maanden bij uw oom (K.). Toen uw oom hoorde dat (T.) naar u op zoek was, bracht hij u naar zijn vriend Al (H.). (T.) kwam u zoeken in het huis van uw oom, maar u was er niet meer. Vervolgens is (T.) nooit meer teruggekomen naar het huis van uw oom. Uw oom heeft ook niets meer gehoord van (T.). U verbleef vervolgens meerdere maanden bij Al (H.). Hij regelde uiteindelijk uw vertrek uit Guinee op 14 januari 2012 (gehoor CGVS, p. 4,5,6,7). Toen (T.) u niet vond bij uw oom heeft hij geen verdere pogingen ondernomen om u te vinden. U verklaart hierover zelf dat hij u niet meer zocht omdat hij u bij uw oom niet gevonden had. Op de vraag of het probleem dan opgelost was, antwoordt u dat u het niet weet. Op de stelling dat (T.) u niet meer zoekt en uw problemen bijgevolg opgelost zijn, riposteert u dat uw probleem opgelost is omdat hij niet meer wist waar u was. Op de vraag waarom u dan uw land van herkomst verlaten hebt, antwoordt u dat u zich ergens verborg, dat (T.) zijn onderzoek gestopt was en dat u toen naar België gekomen bent (gehoor CGVS, p.12,13). **Uit uw opeenvolgende verklaringen valt af te leiden dat uw vermeende problemen met (T.) van de baan waren.** U maakt dan ook geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk.

Tijdens de periode van 15 november 2010 tot 14 januari 2012, ofwel 1 jaar en 2 maanden, is (T.) u éénmaal komen zoeken bij uw oom. Dit lijkt niet meteen te duiden op een daad van vervolging in de

zin van de Vluchtelingenconventie of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien verbleef u nog meerdere maanden zonder enige problemen in het huis van AI (H.) (gehoor CGVS, p.6). **Het feit dat u pas geruime tijd na de huiszoeking van (T.) bij uw oom, besloot om uw land te verlaten, relativeert de ernst van het voorgehouden risico op het lijden van ernstige schade. U maakt geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk.**

U verklaart dat u tijdens de periode van 15 november 2010 tot 14 januari 2012 eerst bij uw oom en later bij zijn vriend AI (H.) verbleef. U verklaart eveneens dat ze beiden in de wijk Kaporo in Conakry wonen (gehoor CGVS, p.4,5,9). U verklaart ook dat uw vermeende vervolger (T.) in de wijk Bambéto in Conakry woont (gehoor CGVS, p.7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat deze wijken slechts enkele kilometers van elkaar gelegen zijn. Dat u zich voor uw vermeende vervolger verborg in een wijk die slechts enkele kilometers van de woonplaats van uw vermeende vervolger ligt, relativeert opnieuw de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging of van het risico op het lijden van ernstige schade. **Het feit dat u gedurende maanden ongestoord kon verblijven in een wijk die slechts op enkele kilometers van de woonplaats van uw vermeende vervolger ligt, doet ons concluderen dat u elders in Guinee, en dus buiten de stad Conakry, zeker en vast een veilig bestaan zou kunnen opbouwen.**

Daarenboven moet opgemerkt worden dat de door u aangehaalde feiten om diverse redenen niet overtuigend zijn. U stelt dat de militair (T.) u enkele dagen na uw huwelijk met (S.S.) op straat aansprak en verklaarde dat hij met u wilde trouwen. Hij negeerde uw repliek dat u al getrouwd bent. Later keerde (T.) terug en verklaarde opnieuw dat hij met u wilde huwen (gehoor CGVS, p.8). Enkele dagen later, op 15 november 2010, kwam hij met verschillende andere militairen in uw huis binnenvallen. Hij arresteerde uw man en zijn andere vrouw, vermoordde 2 jongeren en verwondde u (gehoor CGVS, p.4,5). Dat een man zomaar een willekeurige getrouwde vrouw zou opeisen om met hem te trouwen, komt weinig aannemelijk over. Het huwelijk is in Guinee een zeer belangrijke ceremoniële gebeurtenis. Een huwelijk is eerst en vooral de sleutel voor het voortzetten van het nageslacht. Daarnaast is het ook een manier voor het opzetten van een alliantie tussen 2 families. Van een man die met een vrouw wil huwen, wordt dan ook verwacht dat hij hiervoor de toestemming vraagt aan de familie van de vrouw en dat er ook onderhandeld wordt over de betaling van een bruidsschat (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Dat een man zomaar een vrouw, die dan ook nog eens getrouwd is, zou opeisen om met hem te trouwen, komt dan ook allerminst plausibel over in de geschetste Guinese context. Dat uw man telkens laconiek en relativerend reageerde op uw verhaal over de herhaalde huwelijksaanzoeken van (T.) (gehoor CGVS, p.10) komt in deze context eveneens vreemd over. Men kan zich ook afvragen waarom (T.) per se met u wilde trouwen. Hij kende u niet en vernam van u en van anderen dat u reeds getrouwd was. Het komt dan ook vreemd over dat hij niet gewoon zijn aandacht verlegde naar een andere vrouw, die nog niet getrouwd was.

Zoals hierboven geschetst is het door u geschetste gedrag van (T.) zeer ongebruikelijk en totaal ongepast in de Guinese maatschappij. Dit roept 2 bedenkingen op. Ten eerste lijkt het niet zo plausibel dat deze feiten echt hebben plaatsgevonden. Ten tweede vraagt men zich af, als deze feiten toch zouden hebben plaatsgevonden, waarom u nooit klacht tegen (T.) hebt ingediend bij de politie. Immers, naast het feit dat hij uw echtgenoot en zijn eerste vrouw arresteerde, 2 jongeren doodde en u verwondde, is er ook het feit dat hij een getrouwde vrouw probeerde te dwingen tot een huwelijk, wat onacceptabel is in de Guinese maatschappij.

Verder is het ook bizar dat u sinds de verdwijning van uw man en zijn eerste vrouw nooit meer iets van hen vernomen hebt (gehoor CGVS, p.3), maar klaarblijkelijk ook nooit pogingen gedaan hebt om meer informatie te verkrijgen over hun lot. Men zou toch verwachten dat u hier meer interesse voor zou hebben en net alles zou doen om te weten te komen wat er met hen gebeurd is. Het lijkt erop dat u hier geen moeite voor gedaan hebt, wat niet erg doorleefd en realistisch overkomt.

Daarnaast kan ook nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over het door u **afgelegde reistrajec** volstrekt niet geloofwaardig overkomen. Zo beweert u van Guinee naar België te zijn gereisd per vliegtuig, maar nooit in het bezit te zijn geweest van enig reisdocument. Het is niet aannemelijk dat u volgens uw verklaringen probleemloos de luchthaven van Zaventem kon verlaten zonder enig identiteitsdocument te hebben getoond, vermits uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat op de luchthaven van Zaventem iedereen persoonlijk wordt onderworpen aan een controle van identiteitsdocumenten (zie informatie in het administratief dossier). Dat u verklaart de luchthaven van Zaventem te hebben verlaten zonder een identiteitsdocument te hebben getoond (gehoor CGVS, p. 5), ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Op basis van alle bovenstaande opmerkingen dient besloten te worden dat geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen. Daarom dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat de door u neergelegde documenten betreft: het medisch verslag van dokter (D.B.) is opgebouwd uit 2 onderdelen: namelijk een eerste deel waar de dokter uw verklaringen betreffende de oorzaak van uw letsels neerschrijft en een tweede deel waar de dokters deze letsels gedetailleerd beschrijft en de link met de door u genoemde oorzaken van de letsels legt. Onze aandacht gaat vooral naar het tweede onderdeel uit. Dokter (B.) beschrijft een litteken van bovenaan de buik tot aan de navel en een rond litteken op de linkerzij die kan corresponderen met de door u aangehaalde messteek. Op de rug stelt de dokter een brandwonde van ongeveer 10 cm² vast. Op de onderkant van het gezicht stelt de dokter een litteken van ongeveer 3 cm vast. Ook op de onderste ledematen stelt de dokter verschillende littekens vast. Zonder de ernst van de door u aangehaalde verwondingen te willen minimaliseren dient vastgesteld te worden dat het medisch verslag van dokter (B.) geen uitsluitel brengt over de oorzaak van uw letsels of over de omstandigheden waarin u deze letsels opliep. In het eerste deel van het medisch verslag schrijft de dokter uw verklaringen betreffende de oorzaak van uw letsels neer. In een tweede beschrijft de dokter uw letsels in detail. De enige link met de door u genoemde oorzaken van de letsel betreft het feit dat dokter (B.) stelt dat het rond litteken op uw linkerzij kan corresponderen met de door u aangehaalde messteek. De dokter geeft dus enkel aan dat de kans bestaat dit vastgestelde litteken een gevolg is van een toegebrachte messteek, maar geeft hier geen uitsluitel over. Bovendien moeten neergelegde documenten, om enige waarde te hebben, ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval was. Verder geven het medisch certificaat dat u een besnijdenis van het type 3 ondergaan hebt en de bevestiging van een afspraak met de organisatie GAMS informatie betreffende het feit dat u in uw land van herkomst besneden bent. Dit is informatie die hier niet in twijfel wordt getrokken. Het feit dat u besnijdenis ondergaan hebt is echter geen afdoende grond om u de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. U legde tenslotte geen documenten neer die ons toelaten uw identiteit, nationaliteit of reisweg te controleren.

De verschillende geraadpleegde informatiebronnen stellen dat sinds de verkiezingsoverwinning van Alpha Condé in 2010, de veiligheidssituatie verbeterd is, hoewel politieke spanningen nog voelbaar zijn. Het stoppen van de dialoog tussen de regering en bepaalde politieke oppositiepartijen toont dit aan. Er moet ook gewezen worden op mensenrechtenschendingen door de Guineese veiligheidstroepen bij politieke manifestaties. Guinee is dus in 2011 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerd en sporadisch geweld en dergelijke. Het is dan ook nu aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarden wordt vervuld om de overgangperiode te beëindigen en in een rustig klimaat parlementsverkiezingen te houden. De komende maanden zullen dan ook beslissend zijn voor de toekomst van het land.

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). Uit voormelde informatie blijkt echter dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land. In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Guinee geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster verwijst in het feitenrelaas in onderhavig verzoekschrift naar het bij dit verzoekschrift gevoegde rapport over Guinee dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) mede werd opgesteld. Zij stelt dat uit dit rapport blijkt dat in 2010 na afloop van de kiesstrijd spanningen bestonden tussen de verschillende etnieën, dat er veel geweld was en dat de Malinke een aantal interessante posten kregen. Het is wellicht in de context van deze overwinningsoes dat de Malinke-militairen zich onaantastbaar voelden en dat T. en een aantal van zijn manschappen op 16 november 2010 de aangevoerde feiten hebben gepleegd.

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3, 57/7bis en 57/7ter van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Zij verwijst naar de reeds hoger aangehaalde, particuliere context waarin de feiten zich afspeelden, met name ten tijde van de etnische spanningen net na de verkiezingen in 2010. Dat er momenteel een meer

gematigde politiek is doet geen afbreuk aan het geweld dat toen plaatsvond. In de toenmalige context is het niet ondenkbaar dat zulke feiten zich voordeden. Verzoekster is immers een Peul vrouw, twee elementen die haar ondergeschikt maken aan een Malinke man en zeker een militair. Bovendien gaf zij aan dat haar man naar manifestaties ging en ook Peul was, hetgeen de hypothese dat T. en diens mannen daags na de verkiezingen bij haar kwamen nog minder onwaarschijnlijk maakt.

Ook de manier waarop verzoekster werd aangesproken door T. is niet onmogelijk. Uit de informatie van het CGVS blijkt dat gedwongen huwelijken een marginaal fenomeen zijn geworden doch dit kan niet leiden tot de conclusie dat zulke huwelijken niet meer bestaan. Bovendien is het Cedoca-rapport slechts gebaseerd op één bron, professor B. Deze informatie is volgens verzoekster tegengesteld aan de informatie van de Canadese 'Commission de l'Immigration et du statut de réfugié' van 2005. Tevens verwijst zij naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 januari 2012. De stelling dat gedwongen huwelijken in Guinee niet voorkomen is te kort door de bocht.

Verzoekster citeert artikel 57/7bis en 57/7ter van de vreemdelingenwet en benadrukt dat zij in het verleden werd vervolgd door T. en doordat zij slachtoffer werd van vrouwelijke genitale verminking (FGM). Zij verwijst naar het medisch attest van dokter B. inzake de littekens op haar rug en haar buik. Zij kan inderdaad niet aantonen dat deze afkomstig zijn van T., maar dit is een onmogelijk bewijs. FGM wordt door UNHCR erkend als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoekster verwijst naar de *Note d'orientation sur les demandes d'asile relatives aux mutilations génitales féminines* van UNHCR van mei 2009 en stelt dat uit deze nota en artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet volgt dat zij geacht moet worden een gegronde vrees voor vervolging te koesteren nu zij zowel slachtoffer werd van de messteken van T. als van FGM. Het CGVS moet dan ook het tegenbewijs leveren van dit vermoeden. Verzoekster verwijst tevens naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet. Zij heeft inderdaad amper documenten maar haar verklaringen zijn niet strijdig met de informatie over Guinee en tonen een normale kennis van de praktijken aldaar aan.

Verzoekster wijst de kritiek af dat haar vrees niet actueel is. Uit het gehoorverslag kan geen erkenning worden afgeleid van het feit dat zij geen gevaar meer zou lopen. Verzoekster wilde duidelijk maken dat T. haar zocht. Indien deze haar zou vinden in Guinee, loopt zij gevaar.

Verzoekster betoogt dat het gegeven dat haar verklaringen over haar reisweg niet geloofwaardig zijn niet van aard is om haar hele relaas op de helling te zetten.

Volgens verzoekster is het, gelet op het voorgaande, als Peul vrouw onmogelijk om bescherming te zoeken tegen een Malinke militair. De overheid wordt in meerderheid vertegenwoordigd door Malinke en haar vervolger is als militair lid van het overheidsapparaat.

Verder blijkt volgens verzoekster uit de reeds hoger vermelde nota van UNHCR dat het onredelijk is om te eisen dat zij als jonge vrouw zonder aanwezige echtgenoot alleen gaat wonen in de sterk familiaal georganiseerde samenleving die Guinee is en zoals deze tevens word omschreven in de informatie van het CGVS in het administratief dossier. Er is dan ook geen intern vluchtalternatief voorhanden.

Verzoekster voegt tevens een fax bij het verzoekschrift die door haar raadsman aan het CGVS werd toegezonden op 23 mei 2012 en waarin een aantal opmerkingen werden geuit. Deze heeft blijkbaar de beslissing gekruist. Verzoekster verwijst integraal naar de inhoud van deze fax.

In deze fax wordt de nadruk gelegd op het feit dat verzoekster slachtoffer werd van FGM. Verzoekster citeert hierin artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet en betoogt dat men uit het feit dat zij is besneden niet kan afleiden dat deze problematiek geen verband houdt met haar asielaanvraag. Dat zij deze vrees tijdens het gehoor zelf niet uitte is niet voldoende om het risico op deze vorm van vervolging uit te sluiten. Verzoekster verwijst naar de hoger vermelde nota van UNHCR, stelt dat hieruit blijkt dat meisjes en adolescenten vaak zelf vaak niet beseffen welke schade dergelijke verminking aanricht en wijst op haar 21-jarige leeftijd en haar laaggeschoold profiel. De diensten van het CGVS moeten volgens haar nagaan wat het objectieve risico op deze vorm van vervolging is. Verzoekster leidt uit artikel 57/7bis het vermoeden af dat zij bij een terugkeer een gegronde vrees heeft om nieuwe vormen van FGM te ondergaan. Ook moet de vrees voor T. op basis van dit artikel als gegronnd worden beschouwd nu het medische attest van dokter B. geldt als bewijs van ondergane vervolging. De vrees betreft een vrees voor een gedwongen huwelijk of voor wraak wegens de weigering van dergelijk huwelijk. Volgens verzoekster is de bewijslast *in casu* omgekeerd en moet het CGVS bewijzen dat zij bij een terugkeer geen risico loopt op nieuwe vormen van FGM of op verdere vervolging door T. Tevens citeert zij artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en stelt zij aan deze bepaling te voldoen.

Omtrent haar reisweg stelt verzoekster in de neergelegde fax dat zij vluchtte met behulp van een smokkelaar, vermoedelijk met een vals paspoort. Zij weet echter niet met welke documenten zij reisde. Inzake de beschermingsmogelijkheden in haar land betoogt verzoekster in de fax, net als in het verzoekschrift, dat het niet redelijk is dat zij zich als jonge Peul vrouw richt tot de overheid die geleid wordt door Malinke om bescherming te krijgen tegen een Malinke overheidsagent.

Wat betreft de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief wordt in de fax dezelfde argumentatie weergegeven als in het verzoekschrift.

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoekster een attest neer waaruit blijkt dat zij sedert augustus 2012 is ingeschreven in de organisatie GAMS.

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoekster brengt geen documenten bij ter staving van haar voorgehouden identiteit, herkomst en nationaliteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid. Dit klemmt nog des te meer daar zij incoherente verklaringen aflegde over haar identiteitsdocumenten. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde zij dat zij in Guinee een identiteitskaart en een geboorteakte had en deze aldaar achterliet (administratief dossier, stuk 11, nr.21). Bij het CGVS verklaarde verzoekster, wanneer werd gevraagd of zij in Guinee een geboortecertificaat of een identiteitskaart had, echter: "Schoolkaart, maar niet meegenomen" (administratief dossier, stuk 4, p.4).

Verzoekster verklaarde problemen te hebben gekend met een zekere T., een militair die haar wilde huwen, doch zij legde omtrent haar vervolger uiterst vage verklaringen af. Bovendien het feit dat deze persoon T. heette en militair was kon zij hierover immers in het geheel niets vertellen. Zo kon zij de volledige naam van T. niet geven. Of hij een belangrijk, gekend of gerespecteerd figuur was wist zij evenmin. Wat T. precies deed of welke functie deze persoon had kon zij ook niet zeggen. Verzoekster bleek daarenboven geen ernstige pogingen te hebben ondernomen teneinde zich nader te informeren omtrent T., nochtans de beweerde actor van haar vervolging (*ibid.*, p.8, 11-12). Redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij zich hieromtrent, eventueel via haar oom of diens vriend en alvorens de drastische beslissing te nemen om het land te verlaten, zou hebben geïnformeerd indien de aangevoerde feiten effectief hadden plaatsgevonden en zij daadwerkelijk deze persoon vreesde, te meer daar zij na aanvang van haar problemen met T. nog meer dan een jaar in haar land van herkomst bleef. De voormelde gegevens zijn immers essentieel om het risico in haar hoofd in te schatten, te meer daar verzoekster zelf verwijst naar de functie van T. ter verklaring van het feit dat zij in haar land geen bescherming zocht voor haar problemen.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat de handelwijze van T., zoals geschetst door verzoekster, niet aannemelijk is gelet op de informatie in het administratief dossier (stuk 15: landeninformatie) en bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1). Uit deze informatie blijkt immers dat het huwelijk in de Guineese samenleving een zeer belangrijke ceremoniële gebeurtenis is, de sleutel vormt voor het voortzetten van het nageslacht en een manier is voor het opzetten van een alliantie tussen twee families. Van een man wordt dan ook verwacht dat hij om te huwen de toestemming vraagt aan de familie van de vrouw en dat er onderhandeld wordt over de betaling van een bruidsschat. Dat T. in deze context zomaar een willekeurige vrouw – die bovendien reeds was gehuwd – zou opeisen om te trouwen, is, zelfs in de toenmalige context na de verkiezingsstrijd in 2010, niet aannemelijk. Evenmin is het geloofwaardig dat hij zijn aandacht niet gewoon zou verleggen naar een andere vrouw nadat hij vernam dat verzoekster reeds was gehuwd. Ook de geschetste handelwijze van verzoeksters echtgenoot komt in de Guineese context niet aannemelijk over. Na de eerste keer dat T. verzoekster benaderde zou deze de feiten immers hebben gerelativeerd en ook nadat T. verzoekster een tweede maal benaderde zou haar man dit niet serieus hebben genomen (administratief dossier, stuk 4, p.10). Daar waar verzoekster verwijst naar het gegeven dat gedwongen huwelijken blijken de algemene informatie in het dossier en bij het verzoekschrift voorkomen in Guinee dient te worden opgemerkt dat deze verwijzing de voorgaande vaststellingen niet kan ontkrachten. De informatie handelt immers niet over gedwongen huwelijken zoals bedoeld door verzoekster doch wel over gearrangeerde huwelijken, waarbij meisjes soms door de familie worden gedwongen of onder druk gezet om te huwen met de persoon die door de familie werd uitgekozen. Van zulk huwelijk is *in casu* geen sprake daar verzoekster reeds was gehuwd met een man die door haar oom werd voorgesteld (*ibid.*, p.7). Het feit dat T. een reeds gehuwde vrouw wilde dwingen om met hem te huwen kan dan ook niet worden beschouwd als een vorm van een gedwongen en gearrangeerd huwelijk zoals bedoeld in de voormelde informatie.

Daarenboven is het in het geheel niet geloofwaardig dat verzoekster, indien haar echtgenoot en diens tweede vrouw daadwerkelijk door T. werden geboeid en meegenomen en sedertdien spoorloos waren, in het geheel niets zou hebben ondernomen teneinde meer te weten te komen over hun lot en in dit kader zelfs geen contact zou hebben opgenomen met hun respectieve families (*ibid.*, p.3, 12), ondanks het feit dat zij nog gedurende meer dan een jaar in Guinee verbleef nadat zij zouden zijn verdwenen en niettegenstaande zij eventueel via haar oom of diens vriend meer had kunnen trachten te vernemen.

Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoekster, zoals blijkt uit de verklaringen en de informatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, na de aangevoerde gebeurtenissen in november 2010 en om aan haar beweerde vervolger te ontkomen, zich zou verbergen bij haar oom in Kaporó, een wijk die slechts enkele kilometers ligt van de woonplaats van deze beweerde vervolger. Nog minder geloofwaardig is het dat zij vervolgens, nadat T. haar bij haar oom in de wijk Kaporó zou hebben gevonden, zich gewoon elders in diezelfde wijk zou vestigen en daar nogmaals verscheidene maanden zou verblijven alvorens haar land van herkomst te verlaten (administratief dossier, stuk 4, p.6).

Verzoekster bleek bovendien niet bij machte om nader te bepalen hoelang zij achtereenvolgens bij haar oom en bij diens vriend zou zijn ondergedoken en kon in het geheel niet situeren in de tijd wanneer T. haar bij haar oom zou zijn komen zoeken. Gevraagd wanneer T. haar vond bij haar oom, kwam zij niet verder dan te stellen: *“Weet niet precies wanneer, maar ik was er al lang”*. Vervolgens gevraagd hoeveel maanden zij ongeveer reeds bij haar oom was toen T. haar vond, stelde zij: *“Kan me niet herinneren”*. Op de vraag hoelang zij na aldaar te zijn ondergebracht bij de vriend van haar oom bleef, antwoordde zij: *“Niet geteld”* en kwam zij niet verder dan aan te geven: *“Ik ben er maanden gebleven, maar was heel ziek”* (*ibid.*, p.6). Dat verzoekster dermate vage verklaringen aflegde omtrent de duur van de periodes waarin zij ondergedoken zou hebben gezeten bij haar oom en diens vriend en over het ogenblik waarop T. haar zou hebben gevonden bij haar oom doet manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Verzoekster brengt bovendien niet het minste begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een verdere negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van haar relaas. Voorts legde zij over deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen af. Zo beweerde zij nooit documenten in handen te hebben gehad tijdens haar reis, hetgeen niet kan worden gerijmd met de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat op de luchthaven van Zaventem iedereen persoonlijk wordt onderworpen aan een controle van identiteitsdocumenten (administratief dossier, stuk 4, p.5; stuk 11, nr.34; stuk 15: landeninformatie). Bovendien kon zij niet preciseren welke documenten voor haar reis zouden zijn gebruikt (administratief dossier, stuk 4, p.5). Waar zij een tussenlanding zou hebben gemaakt en met welke vliegtuigmaatschappij(en) zij naar België reisde wist verzoekster evenmin (administratief dossier, stuk 11, nr.35).

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielrelaas. Derhalve is verzoeksters verwijzing in dit kader naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet niet dienstig en kan de aangevoerde schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen, gezien verzoekster niet voldoet aan de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Daar waar verzoekster wijst op het gegeven dat zij reeds is besneden en betoogt dat uit artikel 57/7bis het vermoeden had moeten worden afgeleid dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees heeft om nieuwe vormen van FGM te ondergaan, dient te worden opgemerkt dat, indien verzoekster daadwerkelijk vreesde in haar land van herkomst opnieuw te worden besneden of een nieuwe vorm van FGM te ondergaan, redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij van deze vrees voor vervolging, ondanks haar leeftijd en lage scholing, eerder in haar asielprocedure minstens enige melding zou hebben gemaakt, hetgeen zij echter heeft nagelaten te doen. Van een asielzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Daarenboven preciseert verzoekster in het kader van het verzoekschrift noch in de neergelegde fax *in concreto* dat, waarom of in welke omstandigheden zij opnieuw slachtoffer zou dreigen te worden van FGM. Het in het kader van onderhavig beroep aanvoeren van een nieuwe vervolgingsgrond en hierop gestoelde nieuwe vervolgingsvrees, zonder deze nieuwe vrees nader uit te werken, is niet ernstig.

De bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen.

Uit het medische attest van dokter B. (administratief dossier, stuk 14: documenten) blijkt weliswaar dat verzoekster een aantal letsels vertoont die zouden kunnen corresponderen met de door verzoekster aangehaalde feiten doch dergelijk attest geeft geenszins uitsluitel over de oorzaak van de letsels of de omstandigheden waarin deze werden opgelopen. Een arts kan in zulk medisch attest immers weliswaar een aantal vaststellingen doen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt doch kan nooit met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Daar *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas, kan niet worden aangenomen dat de verwondingen zoals omschreven in dit attest werden opgelopen op de wijze en in de omstandigheden zoals geschetst door verzoekster.

Het medische attest waaruit blijkt dat verzoekster in het verleden een besnijdenis type 3 onderging, het attest waaruit blijkt dat zij een afspraak had met de organisatie GAMS en het ter terechtzitting neergelegde attest waaruit blijkt dat zij is ingeschreven bij deze organisatie sedert augustus 2012 (administratief dossier, stuk 14: documenten; rechtsplegingsdossier, stuk 10), bevatten geen gegevens die afbreuk zouden kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen.

De neergelegde algemene informatie bevat evenmin concrete gegevens die de voormelde vaststellingen zouden kunnen ontkrachten (rechtsplegingsdossier, stuk 1).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Gelet op de *sub* 2.2.4. gedane vaststellingen inzake de door haar aangevoerde asielmotieven, toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 15) en bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1) blijkt voorts dat de situatie in Guinee niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de subsidiaire beschermingsstatus aan haar te worden onzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS